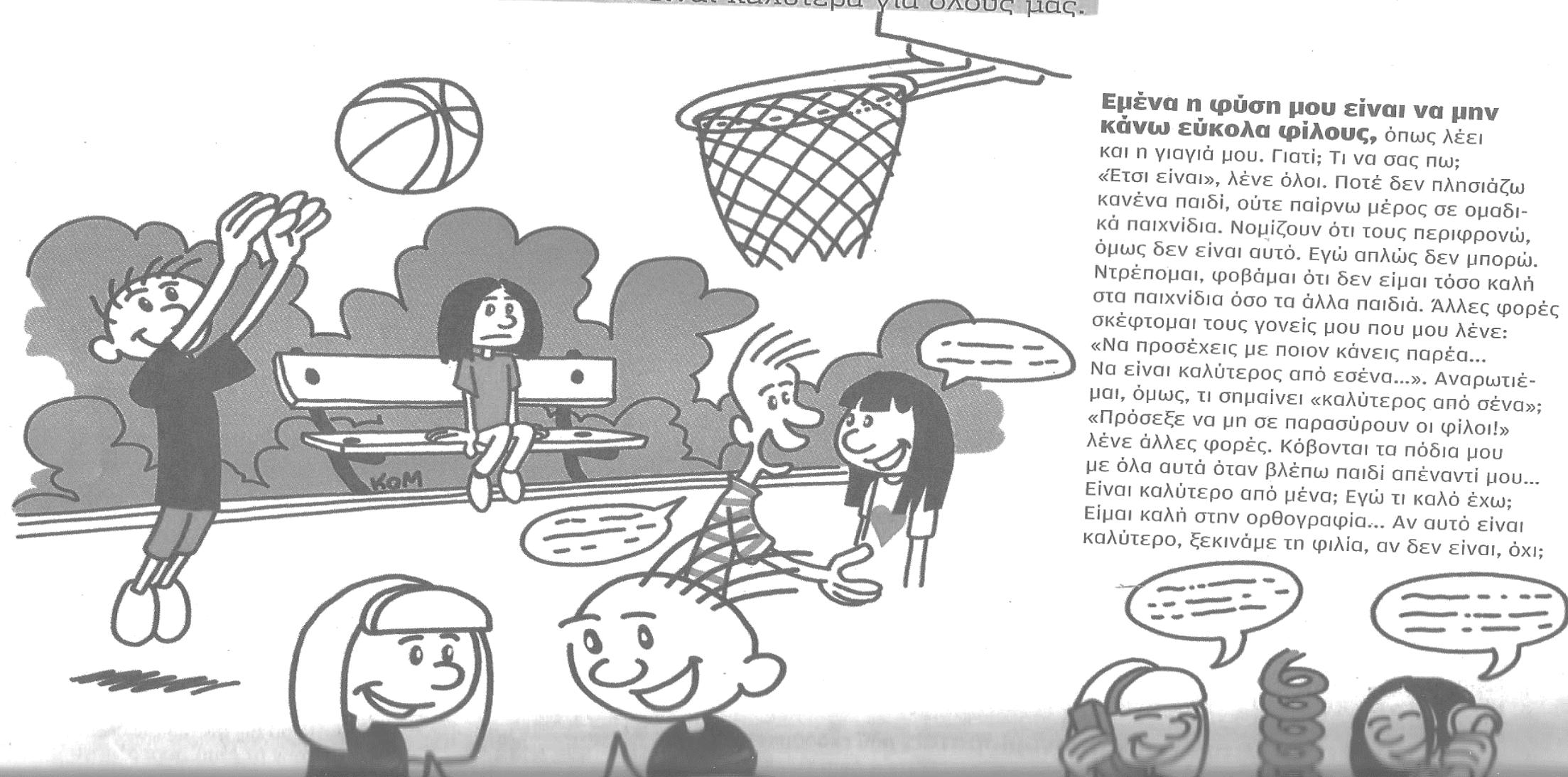

αυτό που αισθάνομαι...

της Αριστέας Κοντραφούρη*

Θέλω να κάνω φίλους

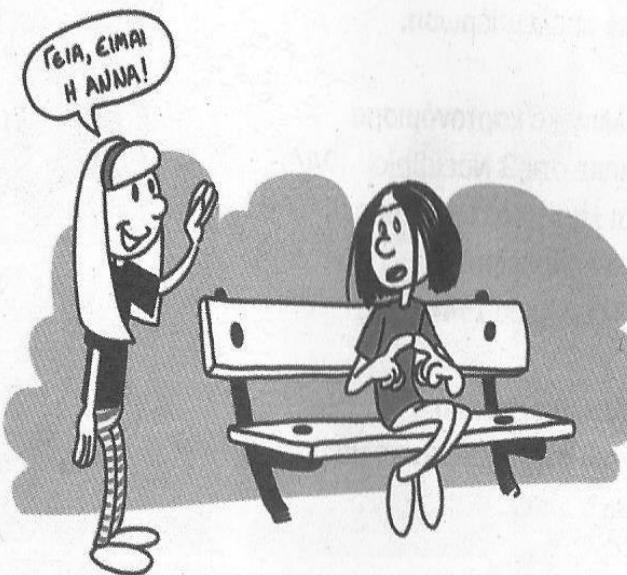
Με λένε Νικολέτα και είμαι 10 χρόνων, πηγαίνω δηλαδή στην Δ' Δημοτικού. Οι συμμαθητές μου στο παλιό μου σχολείο με φώναζαν «τσιρότο», γιατί μιλάω σπάνια. Τώρα μετακομίσαμε εδώ, στο χωριό της μαμάς. Το σχολείο είναι διαφορετικό και τα παιδιά με κοιτάζουν διαφορετικά. Ήρθαμε εδώ γιατί η μαμά λέει ότι θα είναι καλύτερα για όλους μας.

Εμένα η φύση μου είναι να μην κάνω εύκολα φίλους, όπως λέει και η γιαγιά μου. Γιατί; Τι να σας πω; «Ετσι είναι», λένε όλοι. Ποτέ δεν πλησιάζω κανένα παιδί, ούτε παίρνω μέρος σε ομαδικά παιχνίδια. Νομίζουν ότι τους περιφρονώ, όμως δεν είναι αυτό. Εγώ απλώς δεν μπορώ. Ντρέπομαι, φοβάμαι ότι δεν είμαι τόσο καλή στα παιχνίδια όσο τα άλλα παιδιά. Άλλες φορές σκέφτομαι τους γονείς μου που μου λένε: «Να προσέχεις με ποιον κάνεις παρέα... Να είναι καλύτερος από εσένα...». Αναρωτιέμαι, όμως, τι σημαίνει «καλύτερος από σένα»; «Πρόσεξε να μη σε παρασύρουν οι φίλοι!» λένε άλλες φορές. Κόβονται τα πόδια μου με όλα αυτά όταν βλέπω παιδί απέναντι μου... Είναι καλύτερο από μένα; Εγώ τι καλό έχω; Είμαι καλή στην ορθογραφία... Αν αυτό είναι καλύτερο, ξεκινάμε τη φιλία, αν δεν είναι, όχι;

**Στο παλιό σχολείο, όταν έλεγα κάτι,
καμιά φορά φώναζαν όλοι:** «Εβγαλε
το τσιρότο! Εβγαλε το τσιρότο!». Εγώ λοιπόν,
που έχω, όπως έλεγαν οι συμμαθητές μου,
αυτό το τσιρότο στο στόμα, κατάφερα να
κάνω μια φίλη πολύ καλή, την Άννα.

**Η Άννα, αν και με έβλεπε λιγομί-
λητη,** όταν ήμουν στη Β' τάξη, με πλοσίασε
και σιγά-σιγά αρχίσαμε να κάνουμε παρέα.
Στενοχωριέμαι πολύ που την έχασα. Νομίζω ότι
θα δυσκολευτώ να κάνω φίλους από την αρχή.
Κάπου είχα διαβάσει ότι η φιλία μοιάζει με τα κα-
λά βιβλία, που τα κάνει πιο πολύτιμα ο χρόνος.

**Η φιλία όμως δε δημιουργείται
«μπαμ»,** κατευθείαν, θέλει χρόνο.

Με την Άννα γνωριζόμασταν τόσο καιρό.
Μαλώναμε καμιά φορά, αλλά η φιλία
μας δε χαλούσε. Με την Άννα δε φο-
ρούσα κανένα τσιρότο, γιατί απλώς στην
αρχή παίζαμε χωρίς να μιλάμε και σιγά-σιγά
πήρα φόρα και μετά η γλώσσα μου πήγαινε
ροδάνι. Τα πάντα ξέρει για μένα! Πότε κάνω
μπάνιο, τι βαθμούς πήρα, ποιο φαγητό μού
αρέσει, τι με εκνευρίζει στη μαμά μου.

Και τώρα θα τη χάσω... Εγώ θα είμαι σε άλλο σχολείο, με άλλα παιδιά... Έτσι μου 'ρχεται να πάρω ένα κουτί τσιρότα και να μη μιλάω εκεί σε κανέναν. Ούτε στους συμμαθητές μου, ούτε στους δασκάλους μου, ούτε σε κανέναν...

Η Άννα δε φοράει τσιρότο, είναι διαφορετική από μένα. Παιζει στα παιχνίδια με άλλα παιδιά, έχει και άλλους φίλους, αγαπάει και την αδελφή μου πολύ. Άντε να βρεις στο καινούργιο σχολείο μια φίλη σαν την Άννα... Θα σκέφτομαι ότι κανένα άλλο παιδί δεν είναι σαν κι αυτή και το τσιρότο θα μεγαλώνει τόσο, που μπορεί να μου καλύψει και τα μάτια... Και άμα δε βλέπεις, τότε είναι ακόμη πιο δύσκολο να κάνεις φίλους. Η Άννα, πάντως, μου λέει να μην τα βάφω μαύρα, γιατί στο χωριό όπου θα πάω, εκτός από τα e-mail που θα μπορούμε να ανταλλάσσουμε, μπορούμε να κάνουμε και κάτι συναρπαστικό,

που έκαναν παλιά οι γονείς μας: να γράφουμε γράμματα ή μία στην άλλη και να τα στέλνουμε με το ταχυδρομείο και έτσι να ανταλλάσσουμε αυτοκόλλητα και άλλα μικρά πραγματάκια! Άσε, λέει, που στα χωριά τα τσιρότα είναι σε έλλειψη και μπορεί να κάνω πιο εύκολα καινούργιους φίλους...

Μέσα μου βαθιά ξέρω ότι θέλω να έχω φίλους. Γι' αυτό θα προσπαθήσω. Τώρα ξέρω, μετά τη φιλία μου με την Άννα, ότι είναι ωραίο να μοιράζεσαι. Ξεκόλλα, τσιροτάκι μου, έλα ξεκόλλα!!!